

Ти самъ прострелвашъ равнината
и твоя свѣтъль миръ зове
и ми нашепва въ тишината
прекрасни, свежи стихове.

Кжде извеждашъ? — Самъ не знаешъ,
загубенъ въ слънчева мъгла —
не се задава отъ безкрая
нито каруца, ни кола.

Но знамъ, че негде нѣкой скитникъ,
опитъ отъ твоя чистъ покой,
ще ме посрещне и запита
отгде съмъ, нѣмамъ ли си свой!

Другъ, изморенъ и претоваренъ,
съ тояга и торба на грѣбъ,
ще седне и ще ми разпрavia
сждбата си и своята скръбъ.

А после бодъръ ще отmine
и съ ясенъ и спокоенъ гласъ
ще каже: сбогомъ, господине,
сполай ти и на добъръ часъ.

Съ тѣзъ думи азъ ще тръгна веселъ,
съсъ пламнало въ възторгъ лице.
Тѣ ще звучатъ и като пѣсень
ще радватъ моето сърдце.